

Høringsnotat

Dato: 9. oktober 2025

Saksnr: 25/5848

Høringsfrist: 20. november 2025

Justering av inkassosatsen

1 Innledning

I beregningen av satsene for skyldnerens ansvar for utenrettslige inndrivingskostnader inngår inkassosatsen. Inkassosatsen ble tidligere justert årlig i henhold til utviklingen i konsumprisindeksen fra Statistisk sentralbyrå, men har ikke vært justert siden 1. januar 2017. Departementet foreslår i høringsnotatet her at inkassosatsen økes fra 700 til 750 kroner, og at inkassosatsen fremover igjen skal KPI-justeres.

7. oktober 2025 fremmet departementet i Prop. 3 L (2025–2026) forslag til ny inkassolov, med nye lovbestemmelser om kostnadsdekning. Før loven kan tre i kraft, vil departementet utarbeide ny inkassoforskrift med nye kostnadsregler. Endringene i høringsnotatet her foreslås i påvente av ny inkassoforskrift. Samtidig er spørsmålene i høringsnotatet relevante for arbeidet med den nye inkassoforskriften, og departementet vil derfor ta med seg innspill fra høringen til dette arbeidet.

2 Gjeldende rett

Det følger av inkassoloven § 17 første ledd at skyldneren plikter å erstatte fordringshaverens «nødvendige kostnader» ved utenrettslig inndrivning. Dette gjelder kostnader både ved å ha engasjert en inkassator og ved å drive inn kravet selv. Med hjemmel i inkassoloven §§ 19 og 20 er det gitt regler i inkassoforskriften kapittel 1 og 2 med satser for gebyrmessig erstatning for purring, inkassovarsel og betalingsoppfordring, satser for gebyrmessig erstatning ved inndrivning av egne pengekrav under faglig ledelse av advokat (her kalt egeninkasso ved advokat) og maksimalsatser for utenrettslige inndrivingskostnader (typisk kostnader ved å ha engasjert en inkassator). Både gebyrene og maksimalsatsene fastsettes ved at ulike multiplikatorer multipliseres med inkassosatsen.

I utgangspunktet har gebyrene og maksimalsatsene vært justert jevnlig – fra inkassoforskriftens ikrafttredelse 1. oktober 1989 og til 1. mars 2002 ved at de fulgte utviklingen i rettsgebyret, og fra 1. mars 2002 og til 1. januar 2017 ved at inkassosatsen ble KPI-justert årlig. Ved forskrift 20. desember 2018 nr. 2050 om endring i inkassoforskriften m.m. ble imidlertid inkassosatsen fryst på 700 kroner. Siste KPI-justering var likevel 1. januar 2017, fordi det på grunn av avrundingsregler i tidligere forskrift 13. desember 2002 nr. 1641 om inkassosatsen ikke fant sted noen KPI-justering 1. januar 2018. Frysingen av inkassosatsen ble

begrunnet i «den senere tids bekymring for skyldnernes inkassokostnader samt utviklingen i inntektsmulighetene i inkassobransjen, bl.a. på grunn av ikt-rasjonaliseringen i bransjen siden vedtakelsen av den nevnte forskriftsbestemmelsen i 2002 og muligheten for ytterligere rasjonalisering etter åpningen for elektronisk kommunikasjon ved inkasso i 2017», jf. PRE-2018-12-20-2050. Hvis inkassosatsen ikke hadde vært fryst, ville den vært 890 kroner i 2025.

Mens inkassosatsen (tidligere rettsgebyret) har blitt oppjustert jevnlig, er skyldnernes kostnadsansvar ved tre anledninger blitt redusert betydelig fordi satsene i inkassoforskriften har vært ansett å ligge høyere enn det nødvendige kostnader skulle tilsi. I 2002 ble det vist til endringer i pengeverdien i tillegg til at det ble antatt at utviklingen av datateknologien hadde gjort det enklere å inndrive særlig de små kravene. (Innføringen av inkassosatsen, med et lavere beløp enn rettsgebyret, ble begrunnet i at rettsgebyret hadde økt betydelig mer enn prisstigningen.) I 2009 ble det blant annet vist til at innslagspunktene for de ulike kravsgruppene ikke var blitt justert i takt med nedgangen i pengeverdien, noe som over tid hadde gitt inkassoforetakene en overkompensasjon, og til at inkassoprosessen var blitt stadig mer effektiv, blant annet gjennom utstrakt bruk av automatiserte løsninger (PRE-2009-09-04-1151). I 2020 ble det vist til at inndrivingen var blitt mer kostnadseffektiv på grunn av automatisering, og at skyldneren derfor betalte mer enn det inndrivingen faktisk kostet (PRE-2020-06-19-1248).

Ved reduksjonen i satsene i inkassoforskriften i 2020 ble gebyrene for purringer, inkassovarsler og betalingsoppfordringer i § 1-2 halvert, og det ble foretatt reduksjoner i maksimalsatsene i kapittel 2 og i gebyrene for egeninkasso ved advokat i § 1-4 (forskrift 19. juni 2020 nr. 1248 om endringer i forskrift 14. juli 1989 nr. 562 til inkassoloven m.m.). Maksimalsatsene og gebyrene for egeninkasso ved advokat ble redusert med mellom 10 og 50 prosent, med størst prosentvis reduksjon for de minste kravene. Den totale reduksjonen i inkassoforetakenes inntekter som følge av reduksjonen i maksimalsatsene ble beregnet til 25,5 prosent, men departementet bemerket i den kongelige resolusjonen (PRE-2020-06-19-1248) at andre forslag til reduksjon kom i tillegg og gjorde de totale reduksjonene betydelig større.

I høringen av endringene i inkassoforskriften i 2020 foreslo *Hovedorganisasjonen Virke* at årlig KPI-justering av inkassosatsen skulle gjeninnføres. Organisasjonen viste til at forslaget til ny salærtabell medførte betydelige og varige kutt i inntektsmulighetene i inkassobransjen. Årlig KPI-justering ble likevel ikke gjeninnført, og departementet viste i PRE-2020-06-19-1248 særlig til at arbeidet med en ny inkassolov og -forskrift tilsa at en regel om KPI-justering i den gjeldende forskriften ville ha begrenset betydning.

Konsekvensene av frysingen av inkassosatsen i 2018 og reduksjonene av satsene i 2020 kan illustreres med enkelte eksempler:

- Gebyr for purring og inkassovarsel er nå 35 kroner, men ville vært 89 kroner uten frysingen av inkassosatsen og halveringen av gebyrene.
- Maksimalsatsen for enkle saker for krav t.o.m. 500 kroner, såkalt lett salær for de minste kravene, er nå 175 kroner, men ville vært 445 kroner uten frysingen av inkassosatsen og reduksjonene av maksimalsatsene i 2020.

- Maksimalsatsen for enkle saker for krav over 250 000 kroner, såkalt lett salær for de største kravene, er nå 5 040 kroner, men ville vært 7 120 kroner uten frysingen av inkassosatsen og reduksjonen av maksimalsatsen i 2020.

3 Departementets forslag

Departementet foreslår i høringsnotatet her at inkassosatsen for 2026 settes til 750 kroner, og at inkassosatsen fremover skal KPI-justeres årlig, det vil si første gang 1. januar 2027.

Når det gjelder forslaget om å øke inkassosatsen fra 700 til 750 kroner (drøyt 7 prosent), viser departementet til at lønns- og prisstigningen i perioden inkassosatsen har vært fryst, har medført at satsene for skyldnerens kostnadsansvar reelt sett har blitt betydelig redusert, og at mange inkassoforetak er i en vanskelig økonomisk situasjon blant annet som følge av at de ikke har fått kompensasjon for lønns- og prisstigningen. Reduksjonene av satsene i inkassoforskriften i 2020 antas også å være en viktig faktor. I Finanstilsynets rapport fra tilsynsområdet inkasso for 2024 uttaler tilsynet at det skjer store omstruktureringer i bransjen, at det i løpet av de siste årene har blitt stadig færre inkassoforetak i Norge, og at antall årsverk også går ned. Antallet foretak med bevilling til å inndrive forfalte pengekrav på vegne av andre (fremmedinkasso) er redusert fra 93 ved utgangen av 2019 til 65 ved utgangen av 2024. Antallet inkassoårsverk i fremmedinkassoforetakene er redusert fra 2 121 ved utgangen av 2019 til 1 684 ved utgangen av 2024, ifølge tall fra Finanstilsynet. I tilsynets Inkassostatistikk for 2024 er det opplyst at 20 inkassoforetak (30,7 prosent av foretakene) hadde negativt driftsresultat ved utgangen av 2024, mens 28 foretak (38,9 prosent av foretakene) hadde negativt driftsresultat ved utgangen av 2023. Departementet har ikke tilsvarende opplysninger om hvordan reduksjonene i satsene for kostnadsansvaret har påvirket fordringshaverer som inndriver egne pengekrav, men oppfordrer relevante høringsinstanser til å gi nærmere opplysninger om dette.

Departementet viser også til at en ny inkassolov og inkassoforskrift vil føre til kostnader før loven trer i kraft, blant annet til IT-systemer, til opplæring og til utarbeidelse og endring av rutiner. Dette er nødvendige kostnader for en vellykket gjennomføring av den nye loven og forskriften. I forslaget til ny inkassolov § 9 er det dessuten foreslått økte krav til fremmedinkassoforetakenes økonomiske stilling. Forslaget til krav om likviditet er begrunnet i at det kan redusere risikoen for økonomiske misligheter, i første omgang underslag av klientmidler.

Økning av satsene for kostnadsansvaret er isolert sett en ulempe for skyldnerne, ikke minst for skyldnere som fra før er i en vanskelig økonomisk situasjon. Likevel antas det å være viktig for skyldnerne at inkassoforetakene har økonomi til å inndrive kravene på en forsvarlig måte, blant annet ved at kvalifiserte ansatte er tilgjengelige for å håndtere henvendelser på en god måte, og at risikostyringen og internkontrollen er forsvarlig. (For ordens skyld kan det legges til at også andre faktorer er viktige for forsvarlig inndriving, for eksempel et tydelig regelverk, tilsyn og holdninger og forventninger.) Som nevnt over følger det av inkassoloven § 17 første ledd at skyldneren plikter å erstatte fordringshaverens «nødvendige kostnader» ved utenrettslig inndriving. For en nærmere redegjørelse for bakgrunnen for denne regelen, og for forslaget til nye kostnadsregler i ny inkassolov, vises det til Prop. 3 L (2025–2026) punkt 13.

Når departementet ikke foreslår å øke inkassosatsen med mer enn 50 kroner, skyldes det delvis at manglende justering av innslagspunktene har medført at inkassoforetakene og fordringshaverne som inndriver egne pengekrav under faglig ledelse av advokat, har fått en viss kompensasjon for lønns- og prisstigning i perioden inkassosatsen har vært fryst, se nedenfor. Departementet antar også at det har skjedd en effektivisering og en tilpasning til lavere nivåer på kostnadsdekningen. Hensynet til skyldnerne tilsier også at en økning i inkassosatsen er moderat.

Departementet ber om høringsinstansenes syn på hvor høy inkassosatsen bør være. Departementet ber også relevante høringsinstanser om å gi nærmere opplysninger om hvor mye inndrivingen faktisk koster, og i hvilken utstrekning kostnadene dekkes i dag. Hvis mulig bes det om at kilder oppgis, eller at annen form for dokumentasjon fremlegges.

Det er naturlig at inkassoforetakene og fordringshaverne som inndriver egne forfalte pengekrav, får kompensasjon for lønns- og prisstigning. Som beskrevet i punkt 2 tilsier likevel tidligere erfaring at KPI-justering med tiden fører til overkompensasjon, slik at skyldnerne betaler mer enn det inndrivingen koster. Det har for det første skyldtes at det over tid har skjedd en effektivisering og delautomatisering av inndrivingsprosessene. For det andre har de ulike innslagspunktene for maksimalsatsene etter inkassoforskriften kapittel 2 og gebyrene ved egeninkasso ved advokat etter forskriftens § 1-4 ikke blitt KPI-justert. Det kan derfor stilles spørsmål ved om det finnes andre og mer egnede metoder enn KPI-justering for å kompensere for lønns- og prisstigning, eventuelt at en KPI-justering suppleres av annen egnet regulering.

Når det gjelder effektivisering av inndrivingsprosessene, er spørsmålet for om det bør innføres KPI-justering, om man kan forvente lignende effektiviseringsgevinster fremover, som det man har hatt de siste tiårene. Arbeidsgruppen som foreslo ny inkassolov og ny inkassoforskrift, foreslo i sitt forskriftsforslag § 4 at inkassosatsen videre skulle KPI-justeres årlig. I punkt 6.7.8 vurderte arbeidsgruppen spørsmålet slik:

«Som tidligere nevnt er en årsak til at gebyrene og salærene nå gjennomgående er høyere enn kostnadene, at gebyrene og salærene er økt i tråd med konsumprisindeksen, samtidig som kostnadene pga. automatisering og optimalisering av prosesser ikke er økt like mye. Historikken gir imidlertid ikke arbeidsgruppen grunnlag for å si at inkassoforetakene nå har et så stort potensiale innen automatisering og optimalisering at gebyrene ikke bør øke fremover, eller at de bør øke mindre enn konsumprisindeksen. Det er mulig at de største potensialene for effektivisering allerede er utnyttet. Arbeidsgruppen har også lagt vekt på at flere av forslagene forutsetter manuell skyldnerkontakt og saksbehandling, og at andre gebyrer øker i tråd med konsumprisindeksen.»

I høringen av rapporten tok *Forbrukerrådet* til orde for at inkassosatsen ikke skal KPI-justeres, men at eventuelle justeringer gjøres etter konkrete vurderinger av kostnadsutviklingen og konkurransesituasjonen i bransjen. Rådet uttalte i den forbindelsen følgende:

«Arbeidsgruppen foreslår å justere inkassosatsen og alle gebyrene i takt med konsumprisindeksen. Forbrukerrådet mener det er et uheldig forslag fordi konsumprisindeksen har vist seg å være en svært utilstrekkelig forklaringsvariabel for kostnadsutviklingen i inkassobransjen.

Det er liten grunn til å tro at konsumprisindeksen vil være spesielt representativ i fremtiden heller. Etterfølgende graf illustrerer poenget. Den viser hvordan den konsumprisjusterte inkassosatsen har utviklet seg fra 2002 til 2018 sammenlignet med delindeksen for post og teletjenester. Inkassosatsen steg fra 520 kroner i 2002 til 700 kroner i 2018. Det tilsvarer en økning på 34 prosent. Indeksen for post og teletjenester falt derimot med 22 prosent i samme periode. Hvis denne indeksen, som blant annet reflekter forsendelse av brevpost, hadde vært brukt, ville inkassosalæret falt til drøyt 400 kroner i samme periode. Ingen vet hvordan prisutviklingen vil være i fremtiden, men det er lite realistisk å tro at bransjen har hentet ut sitt digitaliseringspotensiale allerede.»

Finans Norge uttaler i brev til departementet 26. februar 2025 at det teknologiske spranget for å effektivisere inndrivingen har stabilisert seg.

Departementet har begrenset grunnlag for å vurdere spørsmålet om man kan forvente lignende effektiviseringsgevinster fremover, som det man har hatt de siste tiårene, men ser det som sannsynlig at teknologisk utvikling vil føre til effektivisering også fremover. Reduksjonen i antallet inkassoårsverk som vist over kan tyde på at det har funnet sted en effektivisering etter 2019, selv om også behovet for kostnadsutt antas å være en viktig årsak til denne reduksjonen. Det er mulig at endringer i vaner for kommunikasjon vil føre til at stadig færre skyldnere over tid ønsker å ha personlig kontakt med ansatte hos fordringshavere og inkassoforetak. Likevel må det legges til grunn at det også fremover vil være mange skyldnere som har behov for personlig kontakt. I forslaget til ny inkassolov i Prop. 3 L (2025–2026) er det ulike regler som innebærer at inkassoforetakene må ha tilstrekkelig mange kompetente ansatte til å svare på henvendelser fra skyldnerne.

Som beskrevet i punkt 2 var overkompensasjon som følge av at inkassosatsen var KPI-justert, men ikke innslagspunktene i tabellene for maksimalsatser etter inkassoforskriften kapittel 2 og gebyrer ved egeninkasso ved advokat etter forskriftens § 1-4, en av årsakene til at skyldnerens kostnadsansvar ble redusert i 2002 og 2009. Med forslaget i høringsnotatet her om å gjeninnføre KPI-justering uten å endre på innslagspunktene vil inkassoforetakene og de aktuelle fordringshaverne igjen bli overkompensert for lønns- og prisstigningen. Effekten vil variere avhengig av hvor stor prisstigning det faktisk er for de ulike kravene. Forslaget i høringsnotatet her dreier seg dessuten om en midlertidig ordning der KPI-justeringen første gang foretas fra 2027, og der det vil gå relativt kort tid før ny inkassoforskrift trer i kraft. Med et begrenset antall år må det forventes at de aller fleste kravene forblir i den samme klassen. For enkelte krav kan imidlertid manglende KPI-justering av innslagspunktene føre til at kravene kommer over i en høyere klasse, og av den grunnen får betydelig høyere maksimalsats.

Prisstigningen de siste årene kan illustrere poenget: Fra januar 2019 til juli 2025 har KPI økt med 27,1 prosent. Maksimalsatsen for enkle saker etter inkassoforskriften § 2-2 er 175 kroner for krav t.o.m. 500 kroner og 245 kroner for krav t.o.m. 1 000 kroner. Forenklet kan man derfor si at krav som var mellom 400 og 500 kroner 1. januar 2019, på grunn av endringer i pengeverdien ville vært over 500 kroner nå og derfor hadde fått maksimalsatsen 245 kroner i stedet for 175 kroner. Maksimalsatsen er derfor 40 prosent høyere enn hvis innslagspunktet hadde vært KPI-justert og kravene fortsatt var i den laveste klassen. For krav som var mellom 200 000 og 250 000 kroner i januar 2019, kan man forenklet si at skyldnerens kostnader er doblet som følge av manglende KPI-justering av innslagspunktet. Dette skyldes at gjennomsnittlig prisstigning fører til at

tilsvarende krav nå er på over 250 000 kroner, mens maksimalsatsen for enkle saker er 2 520 kroner for krav t.o.m. 250 000 kroner og 5 040 kroner for krav over 250 000 kroner.

Det er etter dette grunn til å tro at KPI-justering også fremover vil føre til en overkompensasjon *over tid*, som kan gi grunn til reduksjoner i kostnadsansvaret. Det har ulemper både i form av at skyldnerne vil betale for mye, og at betydelige reduksjoner i kostnadsansvaret er uforutsigbart for fordringshaverne og inkassobransjen. Det er behov for å utrede dette nærmere, noe som ikke vil bli gjort i forbindelse med endringene i den gjeldende forskriften, men når ny inkassoforskrift skal utarbeides. Et alternativ til videre KPI-justering kan for eksempel være å oppjustere inkassosatsen ved behov uten grunnlag i KPI, slik det foreslås å øke inkassosatsen fra 700 til 750 kroner i høringsnotatet her, og slik også Forbrukerrådet foreslo i høringen av arbeidsgrupperapporten. Et annet alternativ kan være å innføre KPI-justering, men også KPI-justere innslagspunktene i tabellene for maksimalsatser og gebyrer ved egeninkasso ved advokat. Med en slik løsning vil en av årsakene til overkompensasjon over tid bortfalle, men reglene vil fremstå som mer kompliserte. Et tredje alternativ kan være å innføre en ordning hvor inkassosatsen *kan* KPI-justeres, og hvor dette i utgangspunktet skal gjøres årlig, men ikke når satsene for kostnadsdekning er for høye sammenlignet med de reelle inndrivingskostnadene. Departementet ber om høringsinstansenes syn på hvordan disse alternativene vil kunne fungere i praksis, og om eventuelle andre forslag til løsninger for hvordan inkassoforetak og fordringshavere som inndriver egne pengekrav, kan bli kompensert for lønns- og prisstigning uten at det finner sted en betydelig overkompensasjon over tid. Som nevnt foran vil dette bli vurdert i forbindelse med arbeidet med den nye inkassoforskriften.

4 Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslaget om å økte inkassosatsen fra 700 kroner til 750 kroner innebærer en økning på om lag 7 prosent for alle satser i inkassoforskriften.

For eksempel vil gebyret for puring og inkassovarsel øke fra 35 til 38 kroner, maksimalsatsen for enkle saker for krav t.o.m. 500 kroner (såkalt lett salær for de minste kravene) vil øke fra 175 kroner til 188 kroner, mens maksimalsatsen for enkle saker for krav over 250 000 kroner (såkalt lett salær for de største kravene) vil øke fra 5 040 kroner til 5 400 kroner.

Forslaget innebærer noe økte kostnader for skyldnerne og noe økte inntekter for fordringshavere som inndriver egne pengekrav, og for inkassoforetak. Departementet har ikke forutsetninger for å vurdere hvordan forslaget vil påvirke fordringshavere som setter ut inndringen til inkassoforetak, ettersom det beror på avtaler om vederlag mellom inkassoforetakene og fordringshaverne, men ber høringsinstansene opplyse om dette.

Forslaget om å KPI-justere inkassosatsen fremover vil innebære at satsene justeres etter Statistisk sentralbyrås konsumprisindeks, som måler prisutviklingen på varer og tjenester som husholdningene kjøper i Norge. Forslaget vil innebære at fordringshavere og inkassoforetak får kompensasjon for fremtidig lønns- og prisstigning. Som beskrevet i punkt 3 antas det å ha begrenset betydning de første årene. Dersom reguleringen blir stående, antas den å over tid føre til at satsene i inkassoforskriften øker mer enn de reelle inndrivingskostnadene.

5 Merknader

5.1 Til endringene i inkassoforskriften

Forslaget til endringer i *inkassoforskriften § 1-1 tredje ledd*, som gjelder inkassosatsens beløp og KPI-justering av inkassosatsen, viderefører inkassoforskriften § 1-1 tredje ledd, slik den lød før inkassosatsen ble fryst ved forskrift 20. desember 2018 nr. 2050 om endring i inkassoforskriften m.m., bortsett fra at inkassosatsen foreslås satt til 750 kroner. Bestemmelsen gjelder fastsettelse av inkassosatsen for fordringshaverens rett til gebyrmessig erstatning etter forskriftens kapittel 1, men vil gjennom henvisningen i inkassoforskriften § 2-1 første ledd andre punktum gjelde tilsvarende for skyldnerens maksimale erstatningsplikt for utenrettslige inndrivingskostnader etter inkassoforskriften kapittel 2.

I inkassoforskriften § 1-2 fjerde ledd nytt andre punktum, § 1-4 femte ledd nytt andre punktum og § 2-2 tredje ledd nytt andre punktum foreslås det presisert at gebyrer og maksimalsatser skal avrundes til nærmeste krone. Etter vanlig praksis avrundes 50 øre oppover til nærmeste krone. For eksempel innebærer forslaget til avrundingsregler i § 1-2 fjerde ledd nytt andre punktum (sammen med forslaget om at inkassosatsen settes til 750 kroner) at purregebyret blir 38 kroner i stedet for 37,50 i 2026. Forskriftsendringene vil ha hjemmel i inkassoloven § 19 første til tredje ledd og § 20.

Departementet foreslår at endringene trer i kraft 1. januar 2026.

5.2 Til ny forskrift om inkassosatsen

Departementet foreslår at det innføres en ny forskrift om inkassosatsen, som tilsvarende forskrift 13. desember 2002 nr. 1641 om inkassosatsen, som ble opphevet ved forskrift 20. desember 2018 nr. 2050. Forskriften vil ha hjemmel i inkassoforskriften § 1-1 tredje ledd og § 2-1 første ledd andre punktum, som foreslått i høringsnotatet her. Årsaken til at det er behov for en egen forskrift, er at kompetansen til å endre inkassoforskriften ligger til Kongen, mens det er ønskelig at Justis- og beredskapsdepartementet kan foreta KPI-justeringene av inkassosatsen.

6 Forskriftsforslag

6.1 Forskrift om endringer i inkassoforskriften

I

I forskrift 14. juli 1989 nr. 562 til inkassoloven m.m. gjøres følgende endringer:

§ 1-1 tredje ledd skal lyde:

Inkassosatsen er for år 2026 kr 750. Justis- og beredskapsdepartementet justerer i forskrift satsen årlig i henhold til utviklingen i konsumprisindeksen fra Statistisk sentralbyrå. Beløpet avrundes til nærmeste tikkone.

§ 1-2 fjerde ledd nytt andre punktum skal lyde:

Beløpet avrundes til nærmeste krone.

§ 1-4 femte ledd nytt andre punktum skal lyde:

Beløpet avrundes til nærmeste krone.

§ 2-1 første ledd andre punktum skal lyde:

Reglene om inkassosatsen i § 1-1 tredje ledd gjelder tilsvarende for kapitlet her.

§ 2-2 tredje ledd nytt andre punktum skal lyde:

Beløpet avrundes til nærmeste krone.

II

Forskriften trer i kraft 1. januar 2026.

6.2 Ny forskrift om inkassosatsen

Forskrift om inkassosatsen

Fastsatt av Justis- og beredskapsdepartementet [dato] med hjemmel i forskrift 14. juli 1989 nr. 562 til inkassoloven m.m. § 1-1 tredje ledd og § 2-1 første ledd andre punktum, jf. lov 13. mai 1988 nr. 26 om inkassovirksomhet og annen inndrivning av forfalte pengekrav § 19 første til tredje ledd og § 20.

§ 1 Inkassosatsen

Inkassosatsen, jf. forskrift 14. juli 1989 nr. 562 til inkassoloven m.m. § 1-1 tredje ledd og § 2-1 første ledd andre punktum, settes til 750 kroner.

§ 2 Ikrafttredelse

Forskriften trer i kraft 1. januar 2026.